

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/80/2023
Identifikačné číslo spisu:	8316010198
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8316010198.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného M. L. pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 25. marca 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného M. L. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 7. decembra 2022, sp. zn. 5To/27/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného M. L. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 24. septembra 2020, sp. zn. 1T/37/2016, bol obvinený M. L. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- ako jediná zodpovedná osoba daňového subjektu I. s.r.o., V. č. XXA/XXX, A., IČO: XXXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX v daňovom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2010 podanom na Daňovom úrade v Snine dňa 31. marca 2011 podľa zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov neoprávnene zaúčtoval náklady na ťarchu daňových výdavkov zo
- dňa 31. júla 2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 6 921,80 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001420, vyhotovenej dodávateľom W. A. s r.o., P. V. č. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za stavebné práce,
- dňa 31. júla 2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 2 006,00 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001421, vyhotovenej dodávateľom W. A. s r.o., P. V. č. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za pomocné práce,
- dňa 31. augusta 2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 8 268,00 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001568, vyhotovenej dodávateľom W. A. s r.o., P. V. č. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za stavebné práce,
- dňa 31. augusta 2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 1 587,80 eur, na základe

dodávateľskej faktúry č. 201001570, vyhotovenej dodávateľom W. A. s r.o., P. V. č. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXXX, za pomocné práce,
- dňa 30. septembra 2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 4 729,40 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001571, vyhotovenej dodávateľom W. A. s r.o., P. V. č. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXXX, za pomocné práce,
- dňa 30. septembra 2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 5 406,00 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001569, vyhotovenej dodávateľom W. A. s r.o., P. V. č. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXXX, za stavebné práce,
týmto porušil ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, pretože išlo o výdavky, ktorých vynaloženie na daňové účely nebolo preukázané, v dôsledku čoho došlo k neoprávnenému zníženiu základu dane v rozsahu 28 919,00 eur, čím spôsobil dlh voči Slovenskej republike, zastúpenej Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, na dani z príjmov právnických osôb, vo výške 4 613,73 eur.

Za to okresný súd uložil obvinenému M. L. podľa § 276 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého mu podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podmenečne odložil na skúšobnú dobu 3 (tri) roky s probačným dohľadom nad jeho správaním počas ustanovenej skúšobnej doby. Podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona okresný súd obvinenému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe dlh voči Slovenskej republike, zastúpenej Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, vo výške 4 613,73 eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený M. L. odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo 7. decembra 2022, sp. zn. 5To/27/2022 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený M. L., prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Františka Svatušku, advokáta so sídlom v Humennom, Námestie slobody 25, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený poukázal na dôvody uznesenia krajského súdu spisovej značky 5To/49/2019 z 5. februára 2020, v ktorom odvolací súd konštatoval, že z rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva, na základe čoho dotknutý súd ustálil skutkovú okolnosť, že obžalovaný neoprávnené zaúčtoval náklady na ťarchu daňových výdavkov, v dôsledku čoho mal okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia vysvetliť, prečo neuveril obhajobe obžalovaného, že práce vykonané boli, a ktoré dôkazy, akým spôsobom vo významnej miere zúžili priestor pre poskytnutie racionálnych argumentov zo strany obhajoby s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo vhodné pre objektivitu posúdenia dôkaznej situácie vykonať ďalšie dokazovanie na preukázanie dodania tovarov a služieb. Napriek tomu súd prvého stupňa, podľa názoru obvineného, bez vykonania ďalšieho dokazovania, rozsudkom spisovej značky 1T/37/2016 z 24. septembra 2020 rozhodol o vine a treste dovolateľa v zásade totožným spôsobom s tým, že proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, v ktorom vyčítal súdu prvého stupňa, že svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočným spôsobom, nestotožnil sa s argumentom okresného súdu, že prokurátor uniesol dôkazné bremeno už len tým, že v konaní pred súdom preukázal, že obchodná spoločnosť nikdy nevydala obchodné doklady, ktoré obvinený zaúčtoval, z dôvodu, že účtovné doklady, ktoré dovolateľ ako štatutár spoločnosti I. s.r.o. zaúčtoval, od spoločnosti W. A. s r.o. spĺňali všetky zákonné predpoklady pre ich použitie na účely účtovníctva a následné zahrnutie súvisiacich nákladov do daňovo uznateľných nákladov, pričom skutočnosť, či tieto účtovné doklady boli riadne a včas zahrnuté aj do účtovníctva spoločnosti, ktorá ich vydala, je mimo dispozície dovolateľa s tým, že pri nadviazaní bežného obchodného styku so spoločnosťou W. T. A. s r. o. obvinený z verejne dostupných zdrojov zistil, že išlo o spoločnosť riadne na trhu činnú a o totožnosti štatutárneho zástupcu nemal dôvod pochybovať. V tejto súvislosti dovolateľ namietal, že pokiaľ správca dane nespochybnil u neho vykázané tržby za dodané služby a uznal u neho výnosy za vykonané stavebné práce na objekte C. v V., mal by prijať aj argumentáciu spočívajúcu v tom, že na dosiahnutie výnosov je potrebné vynaložiť určité náklady, namietal ďalej, že daňové a trestné

konanie sa odlišujú predovšetkým v tom, na kom spočíva dôkazné bremeno, pričom v trestnom konaní bolo nevyhnutné zo strany obžaloby preukázať, že vôbec ku skráteniu dane zo strany spoločnosti I. s.r.o. došlo, čo sa, podľa jeho názoru, nestalo, pričom pokiaľ došlo ku skráteniu dane zo strany spoločnosti W. T. A. s r.o., táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu spoločnosti I. s.r.o. Následne dovolateľ poukázal na predchádzajúce dovolacie konanie ukončené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 4Tdo/63/2023 z 18. mája 2022, v rámci ktorého namietal, že odvolací súd, podľa jeho názoru, porušil zásadu kontradiktórnosti tým, že pred konaním verejného zasadnutia si sám vyžiadal rozsudok Okresného súdu Bratislava V, spisovej značky 1T/39/2017 z 26. marca 2018 týkajúci sa obžalovaného M. M. bez toho, aby o tejto skutočnosti informoval strany v konaní, ďalej namietal nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu v smere odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol bez toho, aby sa dostatočne vysporiadal s požiadavkami odvolacieho súdu uvedenými v zrušujúcom rozhodnutí, následne však už odvolací súd túto vadu, ktorú pôvodne okresnému súdu vytýkal, neodstránil, nevyhodnotil ako porušenie práva obžalovaného na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Obvinený ďalej vzhliadol závažné porušenie práva na spravodlivý proces a obhajobu v tom, že v štádiu konania po vznesení obvinenia neboli vypočutí svedkovia Ing. M. M. a Z. A., na základe čoho mu bolo odopreté právo reagovať na ich tvrdenia a položiť im otázky, čím bola porušená zásada kontradiktórnosti v prípravnom konaní, ďalej namietal, že dôkaz získaný jeho výsluchom ako obvineného 14. júla 2015 vo vzťahu k identite svedka W. bol získaný nezákonným spôsobom, keďže vyšetrovateľ počas výsluchu bez toho, aby dovolateľa vyzval na popis osoby svedka W., mu priamo ukázal jeho (svedkovu) fotografiu, čím v podstate vykonal rekogníciu v rozpore s Trestným poriadkom. Ešte závažnejšie porušenie práva v prípravnom konaní videl obvinený v tom, že na záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu nebol riadne predvolaný, ale pri svojom poslednom výsluchu 12. októbra 2015 mu vyšetrovateľ dal podpísať nevyplnenú prázdnu doručenkú na účely prípadných ďalších procesných úkonov, ktoré však bližšie nešpecifikoval, pritom z doručenky je zrejmé, že zásielka nebola zasielaná poštou, prevziať si ju nemohol, pretože v deň prevzatia 21. januára 2016 sa nachádzal v Bratislave, následne si vyšetrovateľ sám doplnil dátum prevzatia vyrozumienia o záverečnom preštudovaní spisu, pričom dovolateľ o termíne tohto úkonu nebol upovedomený, osobne sa ho nezúčastnil, navyše po termíne záverečného preštudovania spisu boli doňho doložené ďalšie listinné dôkazy. Tieto nedostatky uznesením odvolacieho súdu spisovej značky 5To/27/2008 zo 7. decembra 2022 neboli, podľa názoru obvineného, odstránené. Odvolací súd, podľa názoru dovolateľa, zároveň nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v jeho zrušujúcom uznesení spisovej značky 4Tdo/63/2023 a nepostupoval v zmysle pokynov odvolacieho súdu. Na podklade uvedeného dospel obvinený k názoru, že vo vzťahu k jeho osobe došlo v trestnom konaní k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, lebo rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli ani krajským súdom a ani súdom prvého stupňa vykonané zákonným spôsobom. Podľa názoru dovolateľa krajský súd zásadným spôsobom porušil jeho právo na obhajobu, keďže sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťami uvádzanými obhajcom obvineného, ktorý poukazoval jednak na procesné vady prípravného konania, ale predovšetkým na nedostatočnú argumentáciu odôvodňujúcu údajnú vinu obvineného, ktorá by mala byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, jeho vina však, podľa názoru dodávateľa, nebola preukázaná ani len na úrovni pravdepodobnosti.

Na základe vyššie uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že :

- a) podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku, bol uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/27/2022 zo 7. decembra 2022, porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku, a to v neprospech obvineného,
- b) podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/27/2022 zo 7. decembra 2022, ako aj ďalšie rozhodnutia na toto uznesenie obsahovo nadväzujúce,
- c) podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže Krajskému súdu v Prešove, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej len „prokurátor“),

ktorý vyjadril názor, že súdy nižšieho stupňa sa dostatočným spôsobom vysporiadali s námietkami uvádzanými obvineným, týkajúcimi sa porušenia práva na obhajobu, nevykonania návrhov na doplnenie dokazovania, vykonania dokazovania pred súdom zákonným spôsobom, vyhodnotenia dokazovania zo strany súdov nižšieho stupňa, ako aj inými námietkami uvádzanými obvineným a jeho obhajcom. Ďalej dôvodil, že napádané rozhodnutie vychádza, podľa jeho názoru, zo správneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu, ktorý bol zistený v rámci vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú založené na zákonne vykonaných dôkazoch, uvedenými rozhodnutiami bol rešpektovaný právny názor dovolacieho súdu, pretože súdy nižších stupňov postupovali podľa pokynov dovolacieho súdu, pričom sa podľa prokurátora dostatočným spôsobom vysporiadali s právne relevantnými skutočnosťami uvádzanými obvineným.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolaateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Obvinený v podanom dovolaní okrem iného namieta, že odvolací súd nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu a nepostupoval v zmysle jeho pokynov bez bližšieho zdôvodnenia v čom malo spočívať nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu a jeho pokynov.

Vychádzajúc z ustanovení § 374 ods. 1 Trestného poriadku a § 385 ods. 1 Trestného poriadku je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), keďže dovolacie konanie je výlučne návrhovým konaním (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 1/2010), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby dovolaním napádaného rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, pritom úlohou dovolacieho súdu nie je domýšľať si, či hľadať, v čom by mohli spočívať konkrétne dôvody obvineného námietok (primerane napríklad rozhodnutie Ústavného

súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 518/2019) s tým, že je už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012).

Preto námietka o nerešpektovaní právneho názoru dovolacieho súdu a jeho pokynov bez bližšej konkretizácie nenaplnia žiaden dovolací dôvod.

Napriek tomu nad rámec uvedeného, pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že k zrušeniu predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu spisovej značky 5To/1/2021 z 31. marca 2021 rozsudkom najvyššieho súdu spisovej značky 4Tdo/63/2023 z 18. mája 2022 došlo z dôvodu, že (zjednodušene povedané) krajský súd vykonal verejné zasadnutie, na ktorom rozhodol o odvolaní obvineného, v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho obhajcu, hoci na to nemal splnené zákonné podmienky, preto zároveň odvolaciemu súdu uložil, aby verejné zasadnutie vykonal znova a v súlade so zákonom. Krajský súd verejné zasadnutie po zrušení jeho predchádzajúceho rozhodnutia zopakoval, a to v prítomnosti obhajcu obvineného a síce v neprítomnosti dovolateľa, avšak s jeho súhlasom (aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti).

Z uvedeného je potom zrejmé, že krajský súd pokyn dovolacieho súdu splnil v súlade s jeho právnym názorom, preto takýmto jeho postupom k naplneniu žiadneho dovolacieho dôvodu nedošlo. Napokon obvinený tento postup odvolacieho súdu ani v podanom dovolaní konkrétnymi námietkami nenapadá.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Porušenie práva na obhajobu videl obvinený okrem iného v tom, že krajský súd vyžiadanim si rozsudku Okresného súdu Bratislava V, spisovej značky 1T/39/2017, z 26. marca 2018 týkajúceho sa obžalovaného M. M., pred konaním verejného zasadnutia (17. marca 2021), bez toho, aby bol o tomto postupe krajského súdu obvinený alebo jeho obhajca upovedomený, porušil zásadu kontradiktórnosti trestného konania, pretože obhajoba nemala možnosť zistiť, že súd takýto dôkaz vyžiadala a čo sa jeho vykonaním malo preukázať.

Ako to už bolo vyššie uvedené a ako to vyplýva aj zo samotného znenia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu môže dôjsť len vtedy, ak právo obvineného na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom, teda nesprávny postup súdu nižšieho stupňa mal zásadný materiálny dopad na práva a postavenie obvineného.

Z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa však plynie, že súdy o tento dôkaz (rozsudok Okresného súdu Bratislava V, spisovej značky 1T/39/2017) svoje rozhodnutia nepopreli, teda rozhodnutie o vine obvineného na tomto dôkaze nezaložili, preto ani prípadný nesprávny postup súdov nižšieho stupňa v tomto smere nemohol mať žiaden a už vôbec nie zásadný materiálny dopad na práva a postavenie dovolateľa.

Navyše odvolací súd mal tento dôkaz vyžiadať 17. marca 2021, pričom napadnutým uznesením rozhodol na verejnom zasadnutí konanom 7. decembra 2022. Obvinený a jeho obhajca teda mali možnosť po dobu viac ako rok a pol do spisu nahliadnuť (s čím je možné a reálne v rámci prípravy na verejné zasadnutie konané o odvolaní počítať), s týmto dôkazom sa oboznámiť a vzniesť proti nemu prípadné námietky, čo však neurobili (prítom „právo patrí bdelým“).

Preto vyššie uvedenou námietkou obvinený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný, zjavne nenaplnil.

Obdobného charakteru je potom aj námietka týkajúca sa nemožnosti preštudovania vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania. Aj keby bolo pravdou, že obvinený nebol upovedomený o termíne preštudovania vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania, po tomto úkone nasledovalo celé hlavné pojednávanie, ako aj odvolacie konanie, počas ktorých boli jednotlivé dôkazy, vykonané v prípravnom konaní, oboznámené, obvinený mal možnosť sa s ich obsahom zoznámiť, prípadne mal možnosť kedykoľvek v priebehu súdneho konania do spisu nahliadnuť a jeho obsah preštudovať. Preto ani prípadné pochybenie orgánov činných v trestnom konaní spočívajúce v neumožnení obvinenému preštudovať vyšetrovací spis (či v doplnení dôkazov nie zásadného významu po skončení vyšetrovania) nemalo žiaden zásadný materiálny dopad na práva a postavenie obvineného, a preto ani nemohlo založiť obvineným namietaný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený namietal, že po vznesení obvinenia neboli vypočutí svedkovia Ing. M. M. a Z. A., čím mu bola odňatá možnosť reagovať na ich tvrdenia, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na kontradiktórny súdny proces a tým aj práva na obhajobu, k tomu je potrebné uviesť, ako na to poukázal už krajský súd vo svojom rozhodnutí z 5. februára 2020, že v prejednávanej trestnej veci bolo dovolaťovi vznesené obvinenie 20. mája 2015, pričom svedok Ing. M. M. bol vypočutý 21. januára 2016 za účasti i obvineného a po výsluchu nasledoval ďalší vyšetrovací úkon a to konfrontácia medzi obvineným a menovaným svedkom, preto tvrdenie dovolaťu v tomto smere sa nezakladá na pravde.

Je pravdou, že svedok Z. A. bol vypočutý v prípravnom konaní (14. mája 2015), teda pred vznesením obvinenia s tým, že na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať (bez zákonného oprávnenia), a preto bola čítaná zápisnica o jeho výpovedi z prípravného konania, v dôsledku čoho obvinený nemal možnosť obvinenému klásť otázky, prítom v zmysle článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako súčasť práva na spravodlivý proces, má obvinený právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu.

Na strane druhej Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi však ako podklad pre záver o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), skúma celkovú spravodlivosť procesu (primerane napríklad rozhodnutia ESLP vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015, Ibrahim a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 13. septembra 2016, Simeonovi proti Bulharsku z 12. mája 2017, Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018 a ďalšie). Teda pre záver o porušení článku 6 Dohovoru z pohľadu práva na spravodlivý proces nestačí akékoľvek (nepodstatné, formálne) porušenie zákona pri vykonávaní akéhokoľvek dôkazu, ale musí ísť o porušenie podstatné, závažné, majúce zásadný materiálny dopad na práva obvineného, a to až do takej miery, že spôsobuje nespravodlivosť procesu ako celku.

Už zo zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu z 5. februára 2020, ale aj napadnutého rozhodnutia zo 7. decembra 2022 plynie, že výsluch svedka Z. A. nepredstavuje rozhodujúci, ťažiskový dôkaz, o obsah ktorého by bola opretá vina obvineného, ale o dôkaz, ktorý pre rozhodnutie o vine obsahoval len okrajové, skôr nepodstatné informácie, preto vykonanie tohto dôkazu nie kontradiktórnym spôsobom nespôsobuje nespravodlivosť celého procesu ako celku, z tohto dôvodu nemohlo mať zásadný

materiálny dopad na práva a postavenie obvineného a zjavne nenaplnilo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný [ani podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku].

Pokiaľ obvinený namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdov nižšieho stupňa, k tomu sa žiada v prvom rade uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, preto námietky dovolateľa v tom smere, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa nie sú, podľa jeho názoru, náležite odôvodnené v zásade žiaden dovolací dôvod nenapĺňajú.

Na strane druhej je potrebné obvinenému prisvedčiť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015, IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 76/2007, I. ÚS 241/2007).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06, III. ÚS 155/2018).

Zhrnúc vyššie uvedené právo obvineného na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda nemožno chápať ako právo absolútne. Všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi.

Avšak z hľadiska práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ako imanentnej súčasť spravodlivého procesu je potrebné posúdiť, či skôr konajúce súdy nižšieho stupňa (v komplexe ich rozhodnutí) svoje relevantné závery náležite odôvodnili vo všetkých podstatných okolnostiach pre rozhodnutie (primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 156/2022). Absencia vôbec akejkoľvek odpovede na obvineným nastolené námietky, na ktoré krajský súd vo svojom napadnutom uznesení nereagoval, je možné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 171/2021, IV. ÚS 463/2021, IV. ÚS 491/2021, IV. ÚS 510/2021, IV. ÚS 156/2022), pritom najvyšší súd sám dôkazy nehodnotí, avšak posúdi, či sa s kritickou otázkou prijateľne (udržateľne) vysporiadal súd, ktorého rozhodnutie dovolací súd preskúmava [z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] - primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 156/2022.

V nadväznosti na uvedené je nutné skúmať najmä to, či obvineným nastolené otázky relevantného charakteru odvolací súd zodpovedal a ak áno, či takáto odpoveď mala dostatočne vyčerpávajúci charakter. Pričom však nestačí, ak príslušný súd na argument obvineného „len“ zareaguje - podstatným je, či sa s ním dostatočne vyrovná (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS

292/2020, III. ÚS 402/2008, III. ÚS 44/2011). Iba vtedy možno v ústavnoprávnej rovine zodpovedne posúdiť spravodlivosť trestného konania ako celku berúc do úvahy skôr zmienené kritériá (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 1Tdo/11/2021, 3Tdo/64/2011).

V tejto súvislosti sa žiada v prvom rade uviesť, že námietka vyčítajúca odvolaciemu súdu nevysporiadanie sa s nerešpektovaním jeho pokynu okresným súdom sama osebe žiaden dovolací dôvod nenapĺňa.

V prejednávanej veci krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení z 5. februára 2020, spisovej značky 5To/49/2009 uložil súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie v nadväznosti na to aj odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z rozsudku okresného súdu je zrejme (strana 3, posledný odsek, strana 4, prvý až štvrtý odsek), že súd prvého stupňa dokazovanie doplnil, pričom krajský súd voči úrovni doplnenia dokazovania výhrady nemal a aj keď s doplnením odôvodnenia rozsudku okresného súdu spokojný nebol, sám dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa doplnil, čo mu umožňuje skutočnosť, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018), pritom v prejednávanej veci, podľa názoru najvyššieho súdu, súdy nižšieho stupňa v zásade dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, v dôvodoch svojich rozhodnutí posudzovaných ako jeden celok, uviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy opreli svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnali s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd teda dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa s jeho pokynom na doplnenie dokazovania a odôvodnenie jeho rozhodnutia vysporiadal spôsobom, ktorý síce nebol celkom dostatočný, ale pre vyčerpávajúcu odpoveď obvinenému na podstatné otázky pre rozhodnutie o jeho vine treste postačilo krajskému súdu odpoveď okresného súdu doplniť, čo aj urobil.

Z takzvanej skutkovej vety a následne aj vety právnej rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa krajský súd bez výhrad stotožnil, plynie, že obvinený sa dopustil zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona zjednodušene povedané tým, že na účely výpočtu dane z príjmu si neoprávnene, na ťarchu daňových výdavkov, zaúčtoval nepreukázané výdavky, čím porušil ustanovenie § 21 ods. 1 zákona číslo 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, pričom z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa vrátane uznesenia krajského súdu zo 7. decembra 2022 (strany 5, 6, 7, 8) plynie, že nepreukázanosť výdavkov dokazuje skutočnosť, že ich vynaloženie mali preukazovať fiktívne faktúry spoločnosti W., A. s r. o., pričom fiktívnosť úhrady dokazuje skutočnosť, že v rozhodnom období, konateľ tejto spoločnosti M. W. nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť (od 9. decembra 2008 do 11. augusta 2011) v rámci stavebnej činnosti, k čomu vypovedal aj pred súdom, uvedené v podstate podporil aj svedok Ing. M. M. pričom výpovedi Ing. M. M. z prípravného konania (ktorej krajský súd uveril) zodpovedá výpoveď M. W., spoločnosť W., A. s r.o. nezamestnávala žiadnych pracovníkov a v stavebnej činnosti nevyvíjala aktivity, preto nemohla dodať stavebné a upratovacie práce spoločnosti I. s.r.o. Dodávky prác a ich úhrada bola, podľa názoru krajského súdu, spochybnená samotným zistením, že ani jedna z faktúr nebola uhradená cez účet, ale v hotovosti, pričom išlo o sumy 7 až 8 tisíc eur, a to aj napriek tomu, že spoločnosť I. s.r.o., odoberala od spoločnosti R., s.r.o., stavebný materiál a platby vôbec neuhrádzala, napriek nižším sumám dodávok, pričom išlo o faktúry za stavebný materiál, bez ktorého by spoločnosť I. s.r.o., nedokázala zhotoviť dielo, ku ktorému sa zaviazala. Ak spoločnosť neuhradila faktúry za stavebný materiál v celkovej sume 39,823,39 eur, tak zrejme nemala finančné prostriedky, preto je nelogické, že by napriek tomu vynakladala prostriedky za upratovacie práce v hodnote 28.919,00 eur, pritom išlo práve o platby v hotovosti, za služby, ktorých objem nemožno reálne preveriť, čo viedlo krajský súd k záveru o fiktívnosti zaúčtovaných faktúr vystavených spoločnosťou W., A. s r.o., hoci spĺňajú kritériá účtovných dokladov. K vykonaniu prác obchodnou spoločnosťou W. A. s r.o. nedošlo, čo bolo podľa názoru krajského súdu dokazovaním preukázané, teda tvrdenia obvineného, že tieto zaúčtované výdavky

na dosiahnutie zabezpečenia a udržanie zdaniteľných príjmov boli vynaložené, boli procesom dokazovania vyvrátené, pričom podstatné nebolo, či spoločnosť W., A. s r.o., zaúčtovala faktúry vo svoj účtovníctve, ale to, či došlo preukázateľne k vynaloženým výdavkom na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov spoločnosti I. s.r.o., pričom vo svetle týchto skutočností, ako aj s ohľadom na fakt, že podnikateľ pri realizácii svojho podnikania, ako na to poukázal už súd prvého stupňa (strana 6, posledný odsek jeho rozhodnutia), musí pri výkone podnikateľskej činnosti dodržiavať zásady primeranej opatrnosti, nebolo možno uveriť tvrdenia obvineného, že obchodoval so spoločnosťou W., A. s r.o. bez toho, aby poznal jej konateľa, prostredníctvom náhodného človeka, ktorého nepoznal, a ktorého totožnosť si neoveril.

Tieto úvahy súdov nižšieho stupňa, na podklade ktorých ustálili svoje skutkové zistenia, a ktoré nie je možné považovať za svojvoľné, či arbitrárne, pritom dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom 7/2011).

Odôvodnenie okresného súdu v spojení s odôvodnením krajského súdu dáva obvinenému odpoveď na jeho námietky a poskytuje obvinenému, podľa názoru najvyššieho súdu, možnosť jednoznačne zistiť, na podklade ktorých skutočností, akých myšlienok a úvah postupovali konajúce súdy pri posudzovaní jeho viny za stíhaný skutok.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Ako to už bolo vyššie uvedené, Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi však ako podklad pre záver o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd skúma celkovú spravodlivosť procesu.

Podľa § 126 ods. 1 Trestného zákona, ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený, aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu.

Podľa § 126 ods. 2 Trestného zákona, rekogníciu možno vykonať aj podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov.

Podľa § 126 ods. 3 Trestného poriadku, k rekognícii treba vždy pribrať nezúčastnenú osobu.

Obvinený v tejto súvislosti namietal, že dôkaz získaný jeho výsluchom ako obvineného zo 14. júla 2015 vo vzťahu k identite svedka M. W. bol získaný nezákonným spôsobom, keďže vyšetrovateľ počas výsluchu bez toho, aby ho vyzval na popis osoby svedka M. W., namiesto toho mu priamo ukázal fotografiu dotknutého svedka, čím v podstate vykonal rekogníciu v rozpore s Trestným poriadkom.

K tejto námietke obvineného je potrebné v prvom rade uviesť, že v prejednávanej veci rekognícia vykonávaná nebola, keďže orgánom činným v trestnom konaní bola osoba svedka M. W. známa, jej totožnosť nepotrebovali zisťovať výsluchom obvineného, preto zjavne nemohlo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku porušením ustanovení týkajúcich sa vykonávania rekognície.

Zo zápisnice (č.l. 413 - 418 spisu) vyplýva, že 14. júna 2015 bol vykonaný výsluch obvineného M. L., ktorému bola v rámci tohto úkonu predložená k nahliadnutiu fotografia M. W. za účelom preverenia jeho tvrdení. V žiadnom prípade však z uvedeného úkonu nevyplyva, že by fotografia dotknutého svedka bola obvinenému predložená za účelom zistenia jeho (M. W.) totožnosti.

Navyše obvinený proti obsahu zápisnice o predmetnom úkone námietky nemal, nemal ani návrhy na jej doplnenie a nežiadal, aby v nej boli vykonané opravy, čo potvrdil svojím podpisom.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho/miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda situácia, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Použitia tohto dovolacieho dôvodu sa dovolateľ v podanom dovolaní síce výslovne nedomáhal, avšak podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012) viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

Námietky obvineného v tom smere, že účtovné doklady, ktoré ako štatutár spoločnosti I. s.r.o. použil ako podklad na zaúčtovanie obchodných prípadov za dodané služby od spoločnosti W., A. s r.o. spĺňali a spĺňajú všetky zákonné predpoklady pre ich použitie na účely účtovníctva a následné zahrnutie súvisiacich nákladov do daňovo uznateľných nákladov a skutočnosť, či tieto účtovné doklady boli riadne a včas zahrnuté v účtovníctve ich vystaviteľa spoločnosti W., A. s r.o., je mimo jeho dispozície, ako aj tvrdenia, že sa nad rámec jeho možnosti požadovalo preukázať skutočnosť, ktoré ovplyvniť nemôže, a ku ktorým listinné dôkazy nemôže zabezpečiť, pretože spoločnosť W. A. s r.o. sama zodpovedá za riadne vedenie účtovníctva a za plnenie si daňových povinností a pokiaľ správca dane nespochybnil u neho vykázané tržby za dodané služby a uznal u neho výnosy za vykonané stavebné práce na objekte C. v V., mal by prijať aj jeho argumentáciu o tom, že na dosiahnutie výnosov je potrebné vynaložiť určité náklady, pričom správca dane a ani konajúci súd nespochybnili výdavky uplatnené dovolateľom z hľadiska výšky v tom zmysle, že by boli neprimerané dosiahnutým ziskom z hľadiska ich výšky, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené, keďže v dovolacom konaní, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, správnosť a úplnosť skutkového stavu, dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť, pričom súdy nižšieho stupňa, ako to už bolo vyššie uvedené, objasnili svoje úvahy vedúce ich k záveru o vine a treste obvineného, ktoré nie je možné považovať za svojvoľné, či arbitrárne. Uvedenými námietkami sa obvinený v zásade dožadoval „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa.

Nad rámec uvedeného len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že súdy nižšieho stupňa zrozumiteľne obvinenému vysvetlili, ako to už bolo napokon vyššie uvedené, že v žiadnom prípade rozhodnutie o jeho vine nebolo založené na jeho zodpovednosti za správanie sa spoločnosti W. A. s r.o., ale na skutočnosti, že pojal do svojho účtovníctva zjavne fiktívne faktúry, o fiktívnosti, ktorých musel nepochybné vedieť, pričom okolnosť, že dotknutá spoločnosť (W. A. s r.o.) spomínané fiktívne faktúry v účtovníctve zavedené nemala, len podporila záver o ich fiktívnosti.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený ani dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený M. L. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), ale ani písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.